

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bu metin celi yazılar (sülüs ve nesta'lik) içindir.

Tüm yazı levhalarında, seçilmiş metinlere alâve, bu iki konuyada dikkat çekmek gerekiyor:

a- Alt'da yazılan "selâm"ların biri levhanızda yazılacaktır:

- السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ مِنَ الْأُولِينَ وَالْآخِرِينَ
- السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ أَيَّتُهَا الرِّضِيَّةُ الْمَرْضِيَّةُ
- السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا فَاطِمَةَ يَا قُرَّةَ عَيْنِ الرَّسُولِ
- السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا زَوْجَةَ خَيْرِ الْخَلْقِ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ
- السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أُمَّ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ سَيِّدِي شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ

b- Hz.Fatıma-i-Zehra (aleyhaselam)'ın şu mübarek isimlerinden, enaz 5 isimi yazması tavsiye edilir:

۱۹.الْبَتُولُ	۱۰.الْحَوْرَاءُ	۱. فَاطِمَةُ
۲۰.الْحِصَانُ	۱۱.الْعَذْرَاءُ	۲. الزَّهْرَاءُ
۲۱.الْحُرَّةُ	۱۲.الْفَاضِلَةُ	۳. الطَّاهِرَةُ
۲۲.الْمَنْصُورَةُ	۱۳.الرَّشِيدَةُ	۴. الصِّدِّيقَةُ
۲۳.حَنَانَةٌ	۱۴.الْمَعْصُومَةُ	۵. التَّقِيَّةُ
۲۴.الصَّادِقَةُ	۱۵.المُحَدَّثَةُ	۶. النَّقِيَّةُ
۲۵.الصَّدُوقَةُ	۱۶.المُبَارَكَةُ	۷. الرَّاضِيَّةُ
۲۶.المَهْدِيَّةُ	۱۷.الزَّرَكِيَّةُ	۸. المَرْضِيَّةُ
۲۷.الشَّهِيدَةُ	۱۸.العَلِيمَةُ	۹. الْإِنْسِيَّةُ

Seçilmiş levhalar:

Âyetler:

« إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيراً »

همانا خداوند می خواهد تنها از شما اهل بیت هر پلیدی را بزدايد و شما را به شایستگی پاک و مطهر گرداند.

سورة الاحزاب، آية ۳۳

« قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى »

بگو من برای آن - ابلاغ رسالت - از شما مزدی نمی خواهم. جز آن که با خویشاوندانم به مودت رفتار نماید.

سورة الشورى، آية ۲۳

إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٢٣﴾

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٢٤﴾

يُوفُونَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ﴿٢٥﴾

وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا ﴿٢٦﴾

إِنَّمَا نَطْعِمُكُمْ لَوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكُورًا ﴿٢٧﴾

سورة الانسان، آية ۵-۹

Hadis'ler:

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
فَاطِمَةُ بَضْعَةٌ مِنِّي
وَ هِيَ قَلْبِي وَ رُوحِي الَّتِي بَيْنَ جَنْبَيَّ
فَمَنْ آذَاهَا فَقَدْ آذَانِي وَ مَنْ آذَانِي فَقَدْ آذَى اللَّهَ

كشف الغمة ، الاربلي، ج ١ ؛ ص٤٦٦ (بني هاشمي، تبريز، ١٣٨١ هـق)
قريباً منه في: الصحيح، البخاري، ج ٤، ص ٢١٠ و ٢١٩ (دارالفكر، بيروت، ١٤٠١ هـق)
الصحيح، مسلم النيسابوري، ج ٧، ص ١٤١ (دارالفكر، بيروت)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
يَا فَاطِمَةُ!
إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى
لَيَغْضَبُ لِعْضَبِكَ وَ يَرْضَى لِرِضَاكَ

الأمالي، الصدوق، المجلس ٦١، الحديث ١
مستدرک، حاکم النيسابوري، ج ٣، ص ١٥٤ (تحقيق: يوسف المرعشلي)
أسد الغابة ، ابن الاثير، ج ٥، ص ٥٢٣ (دارالكتاب، بيروت)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ:
ابْنَتِي فَاطِمَةُ فَإِنَّهَا سَيِّدَةُ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ مِنَ الْأُولَى وَالْآخِرِينَ
وَ هِيَ بَضْعَةٌ مِنِّي
وَ هِيَ نُورٌ عَيْنِي
وَ هِيَ ثَمْرَةٌ فُؤَادِي
وَ هِيَ رُوحِي الَّتِي بَيْنَ جَنَبَيْ
وَ هِيَ الْحَوَازِيُّ الْإِنْسِيَّةُ

(الأماي، الصدوق، المجلس ٢٤ ، الحديث ٢)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ :
فَاطِمَةُ حَوَازِيَّةٌ
فَكَلَّمَا اشْتَقَّتْ إِلَى رَائِحَةِ الْجَنَّةِ
شَمَّتْ رَائِحَةَ ابْنَتِي فَاطِمَةَ

(الإحتجاج، طبرسي، ج ٢، ص ٤٠٩)

قَالَتْ فَاطِمَةُ سَيِّدَةُ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ سَلَامَ اللَّهِ عَلَيْهَا:
 أَبَوْا هَذِهِ الْأُمَّةَ مُحَمَّدٌ وَعَلِيٌّ (عليهما السلام)
 يُقِيمَانِ أَوْدَهُمْ وَ يُنْقِذَانِهِمْ مِنَ الْعَذَابِ الدَّائِمِ إِنْ أَطَاعُوهُمَا،
 وَ يُبِيحَانِهِمُ النَّعِيمَ الدَّائِمَ إِنْ وَافَقُوهُمَا

(بخارالانوار، ج ٢٣، ص ٢٥٩)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ:
 إِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ الثَّقَلَيْنِ
 مَا إِنْ مَسَسْتُمُ بِهِمَا لَنْ تَضِلُّوا
 كِتَابَ اللَّهِ وَ عِتْرَتِي أَهْلَ بَيْتِي
 وَ إِتْمَمَا لَنْ يَفْتَرِقَا حَتَّى يَرِدَا عَلَيَّ الْخَوْضَ
 فَانظُرُوا كَيْفَ تَخْلُقُونِي فِيهِمَا

(الاحتجاج، الطبرسي، ج ١، ص ٣٩١، نشر التعمان، التجف الأشرف)

(مسند احمد، ج ٣، ص ١٤؛ دارالصادر، بيروت)

قَالَتْ فَاطِمَةُ سَيِّدَةُ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ سَلَامَ اللَّهِ عَلَيْهَا فِي إِحْتِجَاجِهَا:

فَجَعَلَ اللَّهُ الْإِيمَانَ

تَطْهِيرًا لَكُمْ مِنَ الشِّرْكِ...

و الصَّلَاةَ تَنْزِيهًا لَكُمْ عَنِ الْكِبْرِ...

وَالْعَدْلَ تَنْسِيْقًا لِلْقُلُوبِ...

و الْأَمْرَ بِالْمَعْرُوفِ مَصْلَحَةً لِلْعَامَّةِ...

و بَرَّ الْوَالِدَيْنِ وَقَايَةً مِنَ السَّخَطِ...

و صِلَةَ الْأَرْحَامِ مَنْسَأَةً فِي الْعُمْرِ وَمَنْمَاءَةً لِلْعَدَدِ...

كتاب الاحتجاج، طبرسي، ج ١، ص ١٠٠.

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ :

إِنَّمَا فَاطِمَةُ بَضْعَةٌ مِنِّي

مَنْ آذَاهَا فَقَدْ آذَانِي وَ مَنْ أَحَبَّهَا فَقَدْ أَحَبَّنِي وَ مَنْ سَرَّهَا فَقَدْ سَرَّنِي

(شرح الاخبار، القاضي النعمان المغربي، ج ٣، ص ٣٠)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ :

فَاطِمَةُ بَجَجَتْ قَلْبِي

وَ ابْنَاهَا ثَمْرَةٌ فُؤَادِي وَ بَعْلُهَا نُورٌ بَصْرِي

وَ الْأَيْمَةُ مِنْ وُلْدِهَا أَمَانَتِي وَ الْحُبْلُ الْمَمْدُودُ

فَمَنْ اعْتَصَمَ بِهِمْ فَقَدْ نَجَا وَ مَنْ تَخَلَّفَ عَنْهُمْ فَقَدْ هَوَى

(بحار الأنوار، ج ٢٣، ص ١٤٣)

(بينابيع المودة، قندوزي حنفي، ج ١، ص ٢٤٣؛ دارالأسوة، ١٤١٦ هـ.ق)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ : :

يَا فَاطِمَةُ!

أُبَشِّرِي فَالِكَ عِنْدَ اللَّهِ مَقَامٌ مُحَمَّدٌ

تَشْفَعِينَ فِيهِ لِمُحِبِّكَ وَ شَيْعَتِكَ

(بحار الأنوار، ج ٧٣، ص ٣٥٥)

قَالَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ :
سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَقُولُ:
« إِنَّمَا سُمِّيَتْ فَاطِمَةُ » فَاطِمَةُ «
لِأَنَّهَا فُطِمَتْ هِيَ وَشِيعَتُهَا وَذُرِّيَّتُهَا مِنَ النَّارِ

(دلائل الإمامة، ص ١٤٨)

قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:
لِفَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ تِسْعَةٌ أَسْمَاءٍ عِنْدَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ:
فَاطِمَةُ وَ الصِّدِّيقَةُ وَ الْمُبَارَكَةُ وَ الطَّاهِرَةُ وَ الزَّكِيَّةُ وَ الرَّاضِيَةُ وَ الْمَرْضِيَّةُ وَ الْمُحَدَّثَةُ وَ الزَّهْرَاءُ

(علل الشرائع، الصدوق، ج ١، ص ١٧٨)

قَالَتْ فَاطِمَةُ سَيِّدَةُ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ سَلَامَ اللَّهِ عَلَيْهَا:

إِنَّ السَّعِيدَ كُلَّ السَّعِيدِ حَقَّ السَّعِيدِ

مَنْ أَحَبَّ عَلِيًّا فِي حَيَاتِهِ وَ بَعْدَ مَوْتِهِ.

(ذخائر العقبي، احمد بن عبدالله الطبري، ص ٩٢)

قَالَ أَبُو مُحَمَّدٍ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ الْعَسْكَرِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ :

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى الصِّدِّيقَةِ فَاطِمَةَ الزَّكِيَّةِ

حَبِيبَةِ حَبِيبِكَ وَ نَبِيِّكَ وَ أُمَّ أَحِبَّائِكَ وَ أَصْفِيَائِكَ

الَّتِي أَنْتَجَبْتَهَا وَ فَضَّلْتَهَا وَ اخْتَرْتَهَا عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ

(مصباح المتجهد، الطوسي، ج ١، ص ٤٠١)

Şiirler (sadece celi nestalik için):

تو کیستی که زچشمت بهار می ریزد
بهار در قدمت برگ و بار می ریزد
ز چشم گرم تو خورشید نور می گیرد
چو مهر روی تو بر شام تار می ریزد
چو عطر آمدنت را به سینه می کارم
ز روی آینه‌ی دل غبار می ریزد
به زیر پای تو ای یاس گلشن یاسین
نسیم عشق، گل انتظار می ریزد
شمیم نام تو وقتی که می رسد از راه
گلاب از نفس روزگار می ریزد

غلامرضا شکوهی

نخل بلند علم بُود احمد
امّ الکتاب فاطمه شد بارش
شمس وجود احمد و خود زهرا
ماه ولایت است ز اطوارش
هم مطلع جمال خداوندی
هم مشرق طلّیعه‌ی انوارش
صد چون مسیح زنده ز انفاسش
روح الامین تجلّی پندارش
قرآن و پاره‌ی تن یاسین اوست
خلقش چو احمد است هم آثارش
کفوی نداشت حضرت صدّیقه
گر می نبود حیدر کرارش

ناصر خسرو قبادیانی، متوفی ۴۸۱ قمری

منظومه محبت زهرا و آل او
بر خاطر کواکب ازهر نوشته‌اند
دوشیزگان پرده نشین حریم قدس
نام بتول بر سر معجر نوشته‌اند

خواجوی کرمانی ، متوفی ۷۵۲ هجری قمری

با هیچ زن جز تو دل دریا شدن نیست
یارایی درگیر توفان ها شدن نیست
در خورد تو، ای هم تو موج و هم تو ساحل!
جز ناخدای کشتی مولا شدن نیست
تو مادر سبطینی و غیر از تو کس را
اهلیت صدیقه‌ی کُبرا شدن نیست
جز با تو شأن گم شدن از چشم مردم
وانگاه در چشم خدا پیدا شدن نیست
نخلی که تو در سایه اش آسودی او را
در سایه‌ی تو، حسرت طوبا شدن نیست
ای عالم امکان خبر، تو مبتدایش
آن جمله‌ای که در خور معنا شدن نیست
سنگ صبور مردی از آن گونه بودن
با هیچ زن ظرفیت زهرا شدن نیست

حسین منزوی

شب را خدا ز شرم نگاه تو آفرید
خورشید را ز شعله‌ی آه تو آفرید
شمسی تر از نگاه تو منظومه‌ای نبود
صد کهکشان ز ابر نگاه تو آفرید
آه ای شهیده، ای که شهادت سپاه توست
جان را خدا شهید سپاه تو آفرید
ای پشتوانه‌ی دو جهان! عشق را خدا
با جلوه و جلالت و جاه تو آفرید
تقوای محض، عصمت خالص، گل خدا
آخر چگونه شعر کنم قصه‌ی تو را؟

علیرضا قزوه

دختر فکر بکر من، غنچه‌ی لب چو وا کند
 از نمکین کلام خود، حقّ نمک ادا کند
 بلبل نطق من زبکِ نغمه‌ی عاشقانه‌ای
 گلشن دهر را پر از زمزمه و نوا کند
 شمع فلک بسوزد از آتش غیرت و حسد
 شاهد معنی من ار جلوه‌ی دلریا کند
 وهم به اوج قدسِ ناموسِ الهه کی رسد؟
 فهم که نعتِ بانوی خلوت کبریا کند؟
 ناطقه‌ی مرا مگر روحِ فُذّس کند مدد
 تا که ثنای حضرت سیده‌ی نساء کند
 فیضِ نخست و خاتمه، نور جمالِ فاطمه
 چشم دل ار نظاره در مبدأ و منتهی کند
 مطلع نور ایزدی، مبدأ فیضِ سرمدی
 جلوه‌ی او حکایت از خاتمِ انبیا کند
 بضعه‌ی سید بشر، امّ ائمه‌ی عُرر
 کیست جز او که همسری با شه لافتی کند؟
 وحی و نبوتش نسب، جود و فتوتش حسب
 قصّه‌ای از مروّتش سوره‌ی هل اُتی کند
 مفتقرا، متاب رو از در او به هیچ سو
 زآن که مس وجود را فضّه‌ی او طلا کند

محمد حسین غروی اصفهانی

نور چشم رحمة للعالمين
آن امام اولين و آخرين
بانوي آن تاجدار هل اتي
مرتضي، مشكل گشا، شير خدا
پادشاه و كلبه اي ايوان او
يك حسام و يك زره سامان او
مادر آن مركز پرگار عشق
مادر آن كاروان سالار عشق
مزرع تعليم را حاصل بتول
مادران را اسوهي كامل بتول
نوري و هم آتشي فرمانبرش
گم رضايش در رضاي شوهرش
آن ادب پروردهي صبر و رضا
آسياگردان و لب قرآن سرا
اشك او برچيد جبريل از زمين
همچو شبنم ريخت بر عرش برين
رشتهي آيين حق زنجير پاست
پاس فرمان جناب مصطفاست
ورنه كرد تربتش كرديدي
سجدهها بر خاك او باشيدي

اقبال لاهوري

چو نورش در بسیط ارض از عرش برین آمد
 خدا را هر چه رحمت بود نازل بر زمین آمد
 ز نورش رحمت از رب المشارق تافت بر عالم
 چو زهرا را ظهور از رحمة للعالمین آمد
 به رشك آسمان طالع شد از روی زمین ماهی
 که از شرم رخس خورشید، خاکسترنشین آمد
 ز عرش کبریا بر فرش چون نورش هویدا شد
 ملایک در طوافش از بسار و از یمین آمد
 چو از جان آفرین در صورت آمد نقش این دختر
 هزاران آفرین بر نقش، از جان آفرین آمد
 بتول آینه شد، آینه‌ی اوصاف یزدان را
 چنان آینه را آینه در عالم، چنین آمد
 ملایک را از آن شد سجده واجب بر گل آدم
 که این نور خدا را جلوه اندر ما و طین آمد
 یقین در حق ندارد هر که شک در حق او دارد
 بلی حق‌الیقین از دولت عین‌الیقین آمد
 ولایش آب حیوان است جاری در عروق دل
 حیات جان انسانی از این ماء معین آمد
 ز حسن طلعتش افتاد عکسی آفرینش را
 ز عکس روی او پیدا بهشت و حور عین آمد
 کنیزش را نباشد اعتنا بر تخت بلقیسی
 غلامش را سلیمان بنده‌ی تاج و نگین آمد
 در اوصاف کمال او همین کافیت بر دانا
 که این دوشیزه را شوهر امیرالمؤمنین آمد
 فؤاد از جان و دل چون دوست دارد آل احمد را
 به سمع جان اهل دل کلامش دل‌نشین آمد

فؤاد کرمانی

سر مي زند آفتاب سرمد
 در خانه ي كوچك محمد
 از مطلع غيب و شرق توحيد
 خورشيد حيا و دين، درخشيد
 گرديد عيان جمال يزدان
 وان چه پس پرده بود پنهان
 اين عيد مبارك است و مسعود
 چون فاطمه است، طرفه مولود
 اي روح عظيم آسماني
 وي نام تو نام جاوداني
 اي تاج سر زنان عالم
 وي مفخر دودمان آدم
 از جوهر قدس تار و پودت
 وز نور محمدی وجودت
 معيار كمال زن تويي تو
 مقياس جلال زن تويي تو
 اي گوهر ناب بحر رحمت
 يكتا در گوشوار عصمت
 اي پاره ي پيكر پيمبر
 هم مادر و هم خجسته دختر
 اي دختر بهترين پدرها
 وي مادر برترين پسرها
 اي همسر شاه شهسواران
 نفس نبوي و روح قرآن
 وي خلقت تو بزرگ آيت
 پيوند نبوت و ولايت
 اي گنج هزارگونه گوهر
 وي خوانده تو را خدای، كوثر

رياضي يزدي

این آستان که هست فلک سایه افکنش
خورشید، شبنمی است به گلبرگِ گلشنش

سر می نهد سپیده دمان جاي خاکبوس
فانوسِ آفتاب به درگاهِ روشنش

جايِ شگفت نیست که این باغِ سرمدی
ریزد شمیمِ شوکتِ مریم ز لادنش

این جاست در آینه عصمتی که هست
بر نقطه نگینِ نبوت نشیمنش

هم باشدش بهارِ رسالت در آستین
هم می چکد گلابِ ولایت ز دامنش

مرد آفرین زنی که خلیلانه می شکست
بت خانهٔ خلافِ خلافت ز شیونش

تا کعبه را ز سنگِ کرامت نیفکند
از چشمِ روزگار نهانست مدفنش

احرامی زیارتِ زهراست اشکِ شوق
یا رب نگاه دار ز مژگانِ رهزنش!

خسرو احتشامی

اي بي نشانه اي که خدا را نشانه اي
هر سو نشانِ توست، ولي بي نشانه اي

هيها، خاكِ پاي تو و بوسه هاي ما!
تو آفتابِ عشقِ بلند آستانه اي

در باورِ زمانه نكند خيالِ تو
آري حقيقتي، به حقيقتِ فسانه اي

زهراي پاك، اي غمِ زيبايِ دلنشين
تو خواندني ترينِ غزلِ عاشقانه اي

فاطمه راکعي

قبل از تو عشق يك سند معتبر نداشت
مثل پرنده بود، ولي بال و پر نداشت

در حقیقت زمین و زمان، هر چه هست و نیست
پروردگار غیر تو قصدي دگر نداشت

اعجاز با وجود تو معنا گرفته است
ایمان به تو، نیاز به شق القمر نداشت

فهمیده بود بعد خودش تو مسافري...
ورنه پدر بدون تو قصد سفر نداشت

مي شد علي بدون تو تنهاترين علي
دنیا به جز تو لایق او يك نفر نداشت

دلتنگ شد خدا و تو را از زمین گرفت
يك فاطمه که در دو جهان بیشتر نداشت

آتش گرفته است دلم، کاشکي علي
از علّت کبودي صورت خبر نداشت

هر کس شنید حال تو را در خودش شکست
با گریه گفت خانه ات اي کاش در نداشت

احسان محمّدي

نوري كز آن حديقه ي جنت منور است
 نور جمال زهره ي زهراي اطهر است
 در وصف او گر امّ ابیها شنیده‌اي
 این خود يك از فضائل آن پاك گوهر است
 احمد وجود پاك ورا روح خویش خواند
 با این كه خود به مرتبه روح مصور است
 تنها نه دختر است رسول خدای را
 كز رتبه بر ولي خدا نیز همسر است
 حاكيست از وقایع ما كان و ما يكون
 متن صحیفه‌اش كه به قرآن برابر است
 در حیرتم چه مدح سرايم به حضرتي
 كو را مدیح‌خوان ز شرف ذات داور است
 او هست عصمت الله و چندان شكفت نیست
 كز چشم خلق تربت پاكش مستر است
 اي آفتاب برج شرف كافتاب چرخ
 در آسمان قدر تو از ذره كمتر است
 جنّ و بشر براي شفاعت به نزد حق
 چشم امیدشان به تو در روز محشر است

صغیر اصفهانی

اي دوستيات عصاره ي قرآن
وي دشمنيات شراره ي نيران
تعريف تو « انما يريد الله »
توصيف تو « هل اتي علي الانسان »
با منطق وحي گفت پيغمبر
اي جان پدر ، پدر تو را قربان
تو نوح و محبتت بود کشتي
ما داخل کشتي و جهان توفان
بي مهر تو هر که مُرد، کافر مُرد
اي بغض تو کفر و مهر تو ايمان
ديدار جمال تو پيغمبر را
ديدار جمال قادر مٲان
پيدا به وجود اقدس و واجب
پنهان به مزار مخفيت امکان
بوسيد رخ تو را رسول الله
چونان که زنند بوسه بر قرآن
دل داده ي کوي قنبرت فردوس
روزي خور خوان فصّهات رضوان
بک قطره اگر ز کوثرت نوشد
دوزخ به بهشت ناز بفروشد
غلامرضا سازگار (ميثم)